

Elbocsátó üzenet Merkelnek

2021 április 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Csattant az ostor!

A választás napja a számlálás napja is. A választások egyben a legélesebb kardot jelentik a demokráciában. A németek szeptember 26-án nemcsak a huszadik Bundestag képvisel?it választják meg 1949 óta, egyben pedig a kilencedikét az 1990-es német egység óta, hanem Angela Merkel tizenhat éves kancellárságáról is végbizonyítványt állítanak ki. Ez a legrosszabb osztályzat lesz, amelyet egy kancellárnak – jelen esetben kancelláŕnek – a szövetségi köztársaság fennállása óta valaha is adtak.

Egy kancellár esetében sem volt ilyen eklatáns a különbség igény és valóság, politikai alakítás és eredmények között. Tizenhat év alatt Angela Merkel – szövetségben az egyre aggasztóbb mértékben kormányh? médiával – képes volt arra a négyszeresen bemutatott b?vészmutatványra, hogy politikájával az el?z? választási kampányokban megígérteknek a tökéletes ellentettjét valósítsa meg. Abból, amit a választási küzdelmekben el?z?leg tematizált, semmi sem játszott szerepet az aktuális választásokon. Els?, 2005–09-es kancellársága el?tt Merkel sokkal élesebb irányvonalat ígért a német jóléti állam újrapozicionálásában, mint amelyet az általa leváltott Schröder-kormány az Agenda 2010 reformcsomag keretében – tartós sikerrel – a gyakorlatba ültetett. Szigorú bevándorlási szabályokat is ígért, a szövetségi köztársaság iszlamizációja számára 2005-ig fel sem merült.

A 2005-ös választási éjszaka után mindez semmivé foszlott. Merkel átvette Schröder Agenda 2010-es csomagját, és sem a bevándorlás, sem az össznémet társadalom lopódzó iszlamizációja el?l nem zárkózott el. 2010-ben azt a Christian Wulffot segítette hozzá a szövetségi elnöki poszthoz, aki „Az iszlám Németországhoz tartozik” mondatával mindent elmondott, amit csak a kancelláŕn? szempontjából is bizonyosan hozzá lehetett tenni ehhez a témához. A németek és szomszédaik tehát nem csodálkozhatnak azon, ami azóta az országban történt.

A 2009-es Bundestag-választási kampányban Merkel még a német atomer?m?vek élettartamának meghosszabbítása pártján volt. Ezt a választások után is fenntartotta. Nem sokkal kés?bb azonban a 2011-es fukusimai atomer?m?-baleset és szök?ár alkalmat adott számára, hogy saját elhatározásból kinyírja a német atomenergia-termelést. A német atomenergiától való 2011-es elfordulással Merkel a CDU–Zöldek-irányvonalat is újrakalibrálta szövetségi szinten. Megindította ezzel a demokráciában, gazdaságban, energiában és tudományos kutatásban fókuszállamnak számító szövetségi köztársaságnak egy középszer?, zavarba hozható, bizalmi válsággal sújtott Németország-torzképpé való lejtmenetét. Merkel a saját morális meggy?z?dését a m?köd? hatalommegosztás jellemezte parlamenti demokrácia fölé emelte.

A 2013-as Bundestag-választási kampányban az Európai Unió küls? határainak megnyitása és az unióba irányuló ellen?rizetlen, tömeges migráció semmilyen szerepet nem játszott. Semmi sem utalt arra, hogy az addigi német állásponthoz képest történelmi lépték? fordulat következik be. Azonban 2015 szeptemberében valami felfoghatatlannak voltunk a tanúi. A Német Szövetségi Köztársaság kancellárja a parlament megkérdezése nélkül a Dublin III (menekültügyi) rendelet megszegése mellett döntött, lehet?vé téve ezzel a Németországba való népvándorlást. A Törökországtól a Balkánon, Magyarországon és Ausztrián át bevándorlókkal teli autópályák mind a mai napig igencsak éreztetik hatásukat. Ha a magyarok nem állították volna fel a sorompót, az EU már nem létezne. Ezt Merkel bizonyosan tudja, de sohasem fogja elismerni. Akkoriban számos német polgár megértette, hogy a kancellár megszegte az állam és a polgárai közötti társadalmi szerz?dést. Ennek az informális megállapodásnak a következ? az értelme: „Én, az állam adókat és járulékokat vonok el t?led, a polgártól. Ezért cserébe minden t?lem telhet?t megteszek a bels?, küls? és egisztenciális biztonságodért.”

Merkel 2015 szeptemberében nyíltan megmondta, hogy a szövetségi köztársaság nem tudja ellen?rzés alatt tartani a határait. (A koronavírus-járvány idején a kormány naponta bebizonyítja a polgárainak, hogy az utolsó centig be tudja hajtani rajtuk, amit az ellen?rzése alatt tart, és büntet?jogilag üldözhet!) Németország 2015–16-os totális baklövése óta Merkel más témákkal igyekszik befolyásolni a választókat, hogy mindenképpen felejtsék azt el. A világ megmentésének jelszavával az ország olyan megterhelésnek van kitéve, amelyet békeid?ben éppúgy hanyagságnak, mint felel?tlenségnek kell értékelni. Mindent alárendelnek az éghajlatmentés tényleg vallásosan beállított céljának. A munkahely fogalmának jelentése felszívódott a világ megmentésének nirvánájában. Az autógyártást a piacképtelen elektromos autónak áldozzák be, az energiatermelés átalakításának következménye az áram egész Európában legmagasabb ára, a kutatást is elvágólag állítják – pénzt csak a „helyes” magatartást tanúsító, megfelel? kutatás kap –, a gazdaságot pedig egyre inkább az állam irányítja. A sort csaknem a végtelenségig lehetne folytatni.

A véleménynyilvánítás szabadsága nyomás alatt van. Amennyire túlságosan is a kritikus újságírás világítótornya

volt még nem is olyan régen a német média, mára legnagyobbrészt önként befeküdt a kormányvonalnak. A kritikus újságírók fáradságosan tudják fedezni a költségeiket. Aki a kormány sajtóértekezletén túl gyakran tesz fel túlságosan kritikus kérdéseket, azt leprásként kezelik vagy egyenesen úgy állítják be, mint akit Putyin vezérel – még akkor is, ha olyan újságírókról van szó, akik évtizedeken keresztül Putyinnal szemben kritikusan tudósítottak Oroszországból. 2021 Németországában senki, aki a szólás szabadságáért fellép, nincs biztonságban, hogy nem bélyegzik jobboldalinak és fosztják meg egyúttal a kenyérkeresett?l. Az NSZK nem az NDK, nem diktatúra. Némely dolgoknak azonban átkozottul rossz az íze és a szaga!

Magától értet?d?, hogy Angela Merkel nem egymaga érte el el ezt a mélyrepülést a középszer?ségbe. Megel?zte ezt a Német Szociáldemokrata Párt (SPD) útja a szocialista illúziókba, illetve az SPD 2013-as határozata arról, hogy a széls?baloldali párt bevonásával harcot indít a jobboldal ellen. Azóta Németországban azok az SPD-sek irányítanak informálisan, s?t kormányszinten is, akik szimpátiával viseltetnek az Antifa iránt. A jobboldal elleni apologetikus, demokráciaelméletileg pedig megkérd?jelezhet? harccal az SPD igencsak bugyuta módon osztotta meg a német lakosságot. A baloldali demokrata elfoglalja az engedélyezett mez?t, a jobboldali demokratára pedig általában „a jobboldali egyenl? széls?jobboldali, egyenl? náci” ítéletet mondják ki.

Intellektuálisan tisztességes vita már nem lehetséges. A nemzetiszocializmus b?ntetteinek – amelyet a szocializmus szógyök miatt már csak a sztálini értelemben neveznek fasizmusnak – joggal van helyük a vitában, ám a kommunizmus b?ntettei valahogy jókedvükben köddé váltak. Az SPD ezzel elárulta az 1989-es „békés forradalom” konszenzusát. Átállt a kommunista táborba. Nekem tehát ebben a szociáldemokráciában már nem lehetett maradásom. Most ugyanúgy, ahogyan 1989 el?tt is, párttagkönyv nélküli szociáldemokrata vagyok. A CDU/CSU Angela Merkel idején id?közben behúzódott az antifasiszta konszenzus táborába.

Ismerik? Sztálin és Putyin egy éjjel jól bevodkáznak a Kremlben. Egyszer csak Sztálin a combját csapkodva megszólal: „Ezek a demokraták! Ezeken nem lehet segíteni! Maguk árulják a kötelet, amelyre fellógatjuk ?ket. Lenint?l jó dolog ám tanulni!” Az SPD fokozatosan kiürítette a teret, amelyet sikeres kancellárjai, Brandt, Schmidt és Schröder a német társadalom közepén elfoglaltak, és egyre inkább balra húzódott. A Gauss-féle haranggörbe – amelynek értelmében az er?s középen a szavazatok többszöröse vész el, ha a szélen halásznak szavazatok után – az SPD számára politikai senki földjévé vált. Angela Merkel behúzta az egész CDU/CSU-t az SPD mögött a Zöldek felé tartva a balközépre, és ezáltal teljesen logikus módon igen sok szabad helyet hagyott hátra a demokratikus centrumtól jobbra.
A politikában és a gazdaságban nincsen vákuum. Az Alternatíva Németországnak (AfD) most ott ül, ahol korábban az uniópártok (CDU/CSU) nagy részének biztos helye volt. A soron következ? Bundestag-választások el?tt a CDU/CSU, az SPD és a Zöldek olyan közleked?edényekhez hasonlítanak, amelyek alacsony, hozzávet?legesen ugyanúgy 20-20 százalék körüli szintet mutatnak. Olyan ez, mint a szocializmus: egyenl?en osztoznak a szegénységben – ezúttal szavazatszázalékban értve.

Gunter Weißgerber

A szerz? volt szociáldemokrata politikus, 1990 és 2005 között a szászországi SPD-képvisel?k vezet?je, 2019-ben kilépett a Német Szociáldemokrata Pártból

www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló